

havde jeg ikke tænkt mig, de spiser virkelig alle sammen. Saa nævnede han mig et Par Eksempler vedrørende to Familier med en 7—8 Børn hver og føjede til: Børnene i disse to Familier har altid set saa blege ud, og de har altid været saa underlig døde, naar de sad i Skolestuen, de har aldrig rigtig kunnet følge med; selv ude paa Legepladsen stod de henne i en Krog og deltog ikke i Legen sammen med deres Kammerater, men jeg forsikrer Dem for, sagde han, at efter at de nu har spist den Mad — de faar Risengrød med Mælk til — i 3 Uger, er der foregaaet en hel Forvandling med dem, de begynder at blive røde paa Kinderne, de leger sammen med deres Kammerater ude paa Pladsen, og jeg mærker ogsaa en betydelig Bedring under Undervisningen.

Jeg synes, det er ganske interessant, at denne Mand, som til at begynde med tvivlede paa, at der overhovedet var Brug for Bispisningen, saa hurtigt havde lagt Mærke til disse udmærkede Virkninger. Jeg har senere haft Lejlighed til at tale med ham om Skolebispisningen, og han er fremdeles glad for den og har fremdeles den samme Opfattelse. Han understregede, at han havde lagt Mærke til den gode Virkning overfor Børn, som kom fra fattige Hjem og fra Hjem, hvor der var mange Børn, og hvor de derfor havde det daarligt.

Fra denne Skolebispisning har jeg ogsaa et andet Eksempel, som jeg synes, det kan have sin Betydning at fremdrage ved denne Lejlighed. En ret velstillet Familie havde en lille Pige gaaende i en af Skolerne, og Forældrene havde, fordi de syntes, de var for godt stillede til at lade Barnet deltage i Bispisningen, sagt til hende, at hun ikke skulde deltage. En Dag kom imidlertid en Dame til at tale med Moderen, som sagde, at det var saa kedeligt, at deres lille Pige var saa bleg, det var, ligesom hun gik og ikke var rigtig rask. Damen raadede hende saa til at lade Barnet spise med paa Skolen af den Risengrød, der blev serveret, og hun fik Moderen bevæget til at lade Barnet deltage i Bispisningen, skønt hun syntes, at de ikke rigtig godt kunde gøre det, da de, som sagt, var ret velstillede. Men hun indvilligede altsaa i det og meddelte Skolen, at hendes lille Datter fremtidig skulde spise med ved Børnebispisningen. Og her skete nu det selv samme med dette Barn, som kom fra et velstillet Hjem, som med de Børn, jeg nævnede før, der kom fra

fattige Hjem: Efter kort Tids Forløb blev Barnet meget raskere og bedre tilpas, og den Bleghed og Træthed, som Forældrene havde mærket, svandt bort.

Naar jeg har nævnt dette i Aften, er det, fordi jeg i dette høje Ting, hvor jeg ved, at Skolebispisningen ikke har saa forfærdelig mange Venner, gerne vil gøre mit til, at den kunde vinde nogle Venner. Vi Socialdemokrater har jo mødt megen Modstand, naar vi hidtil har rejst dette Spørgsmaal, og den Skolebispisningslov, der i sin Tid blev gennemført, førte ikke til ret meget. Jeg vilde gerne interessere det høje Tings Medlemmer for denne Sag, og jeg er overbevist om, at hvis ærede Medlemmer vil gøre et Forsøg med saadan Bispisning — den er ikke saa vanskelig at gennemføre —, vil de faa et helt andet Syn paa dette Spørgsmaal, end de hidtil har haft. Som Dyrtdidsforanstaltning egner Sagen sig netop til et Forsøg, og man behøver jo ikke i dette Tilfælde, saaledes som hvis det skete ifølge en Lov, der krævede obligatorisk og permanent Skolebispisning i alle Landets Skoler, at gøre noget, som skal være vedvarende. Man vil være i Stand til forholdsvis let og billigt at gøre Forsøget rundt om i alle Landets Skoler, og jeg for min Part føler mig overbevist om, at hvis man vil gøre Forsøget, vil mange, som nu er Modstandere af denne Bispisning, blive omvendt og se, hvilket Gode den i Virkeligheden er for Børnene. Det er ogsaa en ganske naturlig Foranstaltning, naar man kræver, at Børnene i den moderne Folkeskole skal sidde i Skolen 4—5—6 Timer; de har ofte lang Vej til og fra Skole, og i Regelen gaar de til Skole tidligt om Morgen. Man kan ganske vist give dem Smørrebrød med, men det er nu ikke det samme som at give dem varm Mad. Den varme Mad betyder meget mere for deres Ernæring, og de har meget mere Lyst til at spise den. Thi skønt Børnene udelukkende har faaet Risengrød med Sukker og Kanel og med Mælk til, er det saa langt fra gaaet, som jeg frygtede, at de skulde blive kede af den stadige Grød og Grød hver eneste Dag, at det tværtimod har været saaledes, at jo længere de har spist denne Mad, des ivrigere har de været efter at faa den, og des gladere har de været ved den.

Jeg vil, som sagt, gerne lægge et godt Ord ind for Skolebispisning som Dyrtdidsforanstaltning. Jeg er overbevist om, at hvis man vilde gøre Forsøget rundt om-